

Kázání: 109. O našich kurnících a jedné kvočně

Křížem nic nekončí. Nakonec ten náš světský kurník, kde vládne příšeří strachu a nenávisti, zmizí a všechno lidstvo vykročí do nové lepší budoucnosti, na světlo, na čerstvý vzduch, na cestu pokoje.

Kázání

O našich kurnících a jedné kvočně

1. čtení: Žalm 27

1 Davidův. Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, z koho bych měl strach?

2 Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo, protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli.

3 Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat.

4 O jedno jsem prosil Hospodina a jen o to budu usilovat: abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu.

5 On mě ve zlý den schová ve svém stánku, ukryje mě v skrýši svého stanu, na skálu mě zvedne.

6 Již teď zvedám hlavu nad své nepřátele kolem. V jeho stanu budu obětovat své oběti za hlaholu polnic, budu zpívat, prozpěvovat žalmy Hospodinů.

7 Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi!

8 Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: „Hledejte mou tvář.“ Hospodine, tvář tvou hledám.

9 Svoji tvář přede mnou neukrývej, v hněvu nezamítej svého služebníka. Ty jsi byl má pomoc, neodvrhuj mě a neopouštěj, Bože, moje spáso.

10 I kdyby mě opustil můj otec, moje matka, Hospodin se mě vždy ujme.

11 Hospodine, ukaž mi svou cestu, veď mě rovnou stezkou navzdory těm, kdo proti mně sočí.

12 Nevydávej mě kvůli mých protivníků! Zvedli se proti mně křiví svědkové, i ten, z něhož násilí číší.

13 Jak bych nevěřil, že budu hledět na Hospodinovu dobrotivost v zemi živých!

14 Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!

2. čtení: Lukáš 13, 31 – 35

31 V tu chvíli přišli někteří farizeové a řekli mu: „Rychle odtud odejdi, protože Herodes tě chce zabít.“

32 On jim řekl: „Jděte a vyřidte té lišce: Hle, já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojdou svého cíle.

33 Avšak dnes, zítra i pozítří musím jít svou cestou, neboť není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém.“

34 „Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě poslání, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!

35 Hle, ve svém domě zůstanete sami. Pravím vám, že mě neužijete, dokud nepřijde chvíle, kdy řeknete: Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“

Sestry a bratři, tak jsme si po letech zase jednou pořídili slepice na vajíčka. Je jich deset a jsou ubytovány v kurníku s oploceným výběhem. Po třech dnech pobytu v kurníku jsou jim každé ráno do výběhu otevřena dvířka. To aby přišly na sluníčko, aby se mohly nadýchat čerstvého vzduchu, porozhlédnout se po krajině.

Myslíte, že za posledních 7 dní někdy vylezly? Kdepak! Sluníčko ani čerstvý vzduch, příležitost k hrabání ani výhled na kopečky Středohoří je vůbec, ale vůbec neláká. Kromě jedné statečné průzkumnice žádná z kurníku ještě nevytáhla paty.

Důvod jejich počínání je nasnadě. Slunce, vzduch, kopečky ani rašící tráva slepicím nic neříkají. Vyrostly v odchovně, kde nic takového neznaly, protože byly od mládí zavřené v jedné potmělé hale a celou dobu se živily průmyslově vyrobenou krmnou směsí. Starého psa novým kouskům nenaučíš, praví přísloví, a nejspíš platí i pro mladé nosnice.

Tak trochu mi ty naše slepice připomínají lidstvo. S lidmi je to totiž podobně. Každý od malička vyrůstáme v poněkud potmělé odchovně, které říkáme svět.

Odmalička se jaksi automaticky živíme předpřipravenou směsí strachu a agrese. Máme to v genech, řekne biolog. Je to dědičný hřích, poznamená teolog.

Ať už si to vysvětlíme tak či onak, je to prostě tak. Strach z neznámého a sklon k násilí nám lidem nejsou cizí, ba dokonce patří k naší základní výbavě.

Strach ovšem nemusí mít vždycky podobu hrůzy v očích, jak to známe z hororových filmů. Běžnější je obyčejná nedůvěra, sklon k podezřívání nebo staré známé předsudky.

Ani agrese nemusí vypadat tak, že dám hned někomu pěstí do nosu. Častější jsou měkčí formy násilí, jako třeba pohrdání, nezáměr nebo zlá slova.

Není divu, že Ježíš dává nenávistnou nadávku na roveň vraždě.

Takže tohle všechno je naše výbava, s níž vstupujeme do ringu tohoto světa. Samozřejmě že výchova a postupná kultivace v rodině a ve škole mohou leccos změnit, ale co si budem povídat, tam někde více či méně hluboko v nás to pořád je.

Přitom dvířka jsou otevřená a vylézt z potmělého kurníku na čerstvý vzduch vzájemné důvěry a ohleduplnosti s výhledem do lepší budoucnosti není zas tak náročné, jenže nám se nechce. Zvykli jsme si na smrádek a teploučko všelijakých menších či větších zaujatostí, obav a strachů, křivdiček a

křivd, nesmiřitelných zaseklostí a předpojatostí. A tak jsou lidé, ať už jednotlivci nebo celé národy, často schovaní ve svých potemnělých kurnících a ven na světlo se nikomu moc nechce.

Nejhorší je, když tomuhle sebestřednému zápecnictví propadne i Boží lid, který má za úkol vnášet naopak do potemnělého světa světlo, čerstvý vzduch a výhled do lepší budoucnosti.

Ve Starém zákoně proroci opakovaně varovali, že jestli se Boží lid nezřekne strachu a nedůvěry, jestli se nezbaví sobectví, sebestřednosti a pocitu nadřazenosti, špatně to s ním dopadne.

A opravdu to párkrát špatně dopadlo. Hospodin svůj lid opustil, odebral mu svá křídla péče a ochrany, která měl nad ním obrazně roztažená – jednoduše proto, že Boží lid sám pečovat o dobro a chránit se před zlem nechtěl.

Takhle to bylo například v době před babylonským zajetím. Nikdo si toho vlastně nevšimnul, ale Boží přítomnost z chrámu zmizela, byla ta tam. Chrám zůstal opuštěný a prázdný.

Právě na tuhle událost z dějin Izraele navazuje Ježíš v dnešním čtení. „Váš dům zůstane opuštěný,“ říká na adresu tehdejšího Božího lidu, na adresu Jeruzaléma a jeho obyvatel. Tím domem měl na mysli jeruzalémský chrám, kde měla spočívat Hospodinova přítomnost.

Ačkoli se všichni Pánem Bohem oháněli, nikdo o něj vlastně nestál, nikdo nestál o jeho křídla péče a ochrany. Bůh ale odmítá pečovat a chránit, když lidé sami péči o všeobecné dobro odloží do poslední přihrádky a o ochranu před zlem, které vyvěrá z hloubky naší lidské podstaty, nejeví zájem.

V takové situaci se totiž z věčného Boha stává v očích lidí jenom dočasná modla, talisman, kterým se ohánějí v přesvědčení, že jim se nemůže nic stát.

Bůh se podobných her odmítá účastnit. Stáhne svá křídla i svou přítomnost. „Váš chrám zůstane opuštěný,“ povzdychne si Ježíš ještě před příjezdem do Jeruzaléma. Ví, že o jeho cestu pokání a pokoje nebude zájem.

Ve vypjaté době pod nadvládou Říma se totiž každý snažil hledat vinu na těch druhých. Na svých soukmenovcích, protože nejsou dostatečně zbožní, na celnících a nevěstkách, protože to všem počestným lidem svými nečistými profesemi kazí, na cizincích protože jsou přece určeni k záhubě.

Hospodin už tolikrát, v minulosti, stejně jako nyní v osobě Ježíše Krista, chtěl svůj lid shromáždit pod svá křídla, chtěl jim poskytnout péči a útočiště, jenže není zájem.

„Kolikrát jsem vás chtěl shromáždit, tak jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!“

Ježíš sice mluví jakoby ústy samotného Hospodina, ale je zjevné, že má nyní na mysli sám sebe. O cestu pokání a pokoje není mezi Božím lidem valný zájem. Do popředí se ve společnosti dere spíš cesta konfrontace, nenávisti a násilí.

Zajímavé je, sestry a bratři, že Ježíš zmiňuje zrovna kvočnu. Pokud se ve Starém zákoně píše o Hospodinových rozpřažených perutích, pak to jsou křídla orla, žádná slepice.

Dává to smysl, protože orel je majestátný pták, odedávna býval symbolem panovníků, symbolem moci a síly. Jenže Ježíš mluví o slepici. Ta ani zdaleka nevypadá majestátně. Důvod leží v tehdejší společnosti – politické situaci.

Ježíš předpovídá konflikt s Římem a zkázu národa. Předpovídá vyvrácení Jeruzaléma a jeho vypálení,

tak, jak to tenkrát při trestných vojenských výpravách bývalo zvykem.

Požáry nebyly nic neobvyklého ani v době míru, každý znal scénu, kdy kvočna na dvorku sama uhořela, ale pod jejími křídly se našla živá kuřátka.

Ježíš chtěl vzít osud národa na sebe a tím ho uchránit od nejhoršího. Nebyl zájem. O Velikonocích zemře na kříži sám, jako jediný skutečný král pokoje, který odmítnul dědičný hřích všech lidí, strach a agresi.

Zemře nejen za svůj lid, ale za celý svět, za nás všechny, co jsme si zvykli přebývat v potměném kurníku a zarputile nechceme vyjít na čerstvý vzduch důvěry a sounáležitosti.

Bylo by to poněkud ponuré, sestry a bratři, kdybychom skončili právě tady, u Ježíšova kříže.

Dobrá zpráva evangelia tu ale nekončí a nekončí ani Ježíšova slova z dnešního čtení:

„Neuvidíte mě, dokud nepřijde chvíle, kdy budete připraveni mě přivítat slovy požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově.“

Pozdravem „požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově“ se zdravili poutníci, kteří každoročně přicházeli do Jeruzaléma, aby slavili Velikonoce, svátek vysvobození národa z egyptského otroctví.

Ježíš chce říct lidem v Jeruzalémě a vlastně všem na celém světě, i nám, že křížem nic nekončí. Nakonec ten náš světský kurník, kde vládne příšeří strachu a nenávisti, zmizí a všechno lidstvo vykročí do nové lepší budoucnosti, na světlo, na čerstvý vzduch, na cestu pokoje.

V novém světě pak samozřejmě nebude chybět ani Boží přítomnost ani král pokoje Ježíš, který jako první odvážně a odhodlaně cestu pokoje nastoupil.

A všichni ho tentokrát budeme nadšeně vítat a naše geny zla se jednou provždy vypnou a něco jako dědičný hřích prostě zmizí.

Nyní jde o to, vydat se tímhle směrem už teď.

Není důvod proč s cestou ke svobodě otálet, zvlášť když je v tom kurníku našeho světa zadýcháno a tma, že si často nevidíme ani na špičku zobáku. A přitom stačí tak málo. Vyrazit na vzduch, nebát se a myslet i na druhé.

PeČ

SPCH 13. 3. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)